

TESTIMONY ID: 323

AGE: 52

AGE RANGE: 51-55

GENDER: f

MARITAL STATUS: married

REGION: Kharkiv region

OCCUPATION STATUS: Occupied (as of the time of writing)

FORCIBLY DISPLACED: yes

EDUCATION: Higher education (Expert, Master)

DATE OF TESTIMONY: 2022-06-11

DATE RANGE: 2022 Summer

DESCRIBE YOUR EXPERIENCE OF THE WAR (ENG):

It is very unpleasant that we were attacked so meanly and out of the blue. But this is a collective disaster, everyone was attacked and everyone is hurting. The most painful and insidious actions came from a person whom I considered close. There is a former female friend who lives in Moscow. When the invasion began, the first shelling and bombing, I sent her with anger and indignation a photo of the destruction that my city suffered in the first hours of the war. To which she replied that she did not remember how everything was there. This is so vile, cynicism of the highest order. I would understand, perhaps, such a position of an outsider. But this woman is ours, a local woman, we studied together at school, institute, and worked at the same institution after graduation. She went to Moscow in 1994 to earn money with her husband and stayed there. But almost every year she visited her relatives who lived here, talked with her friends. And such a short memory... I purposely sent photos of those places that she could not help but see during past visits. Then she answered my direct questions about her position - I don't understand this. That is, we have a special operation and everything is fine, the propaganda has done its job.

I broke off all relations with this person, who betrayed herself and her country during a difficult time for her Motherland. It did not give me peace for a while, but the problems of survival appeared, I had to hide from shelling and think about how to survive, how to exist in the conditions of war. I spent two weeks with my son in the basement of the school, then the decision was made to evacuate. Gradually came the realization that everything was very serious. In the first days, I wanted to hope that it was some kind of mistake, a terrible dream, I wanted to fall asleep and wake up in pre-war [CITY]. But constant shelling, when the ground froze under our feet, did not give us a chance to dream that the enemy would stop his evil business. It was impossible even to fall

asleep, there was a kind of physical and psychological stupor, everything in the environment seemed to be frozen. Then I miraculously left for [CITY] with my pets and now I am eagerly waiting for the news about the victory. For now, I'm trying not to get lost in longing for a peaceful life and to be useful. We do what we can, but it will be as it will be

НОМЕР СВІДЧЕННЯ: 323

ВІК: 52

ВІКОВИЙ ДІАПАЗОН: 51-55

СТАТЬ: жін

СІМЕЙНИЙ СТАН: одружений/а

ОБЛАСТЬ: Харківська область

ОКУПОВАНІСТЬ ТЕРИТОРІЙ:
Окуповані на момент написання

ПЕРЕМІЩЕНА ОСОБА: Так

ОСВІТА: вища повна (спеціаліст, магістр)

ДАТА ОПИТУВАННЯ: 2022-06-11

Проміжок часу: 2022 Літо

ОПИШІТЬ СВОЙ ДОСВІД ПЕРЕЖИВАННЯ ВІЙНИ:

Дуже неприємно, що на нас напали підло та зненацька. Але це колективна біда, напали на всіх і всім боляче. Найбільш болючі та підступні дії виявились від людини, яку вважала близькою. Є колишня подруга, мешкає в Москві. Коли розпочалось вторгнення, перші обстріли та бомбардування, я з гнівом та обуренням відправила їй фото руйнувань, яких зазнало моє місто в перші години війни. На що вона відповіла, що не пам'ятає, як все там було. Це так підло, цинізм найвищої проби. Я б зрозуміла, можливо, таку позицію сторонньої людини. Але ця жінка наша, місцева, ми разом навчались у школі, інституті, працювали після його закінчення в одній установі. Вона поїхала до Москви у 1994 році на заробітки зі своїм чоловіком і там залишилась. Але майже кожного року відвідувала родичів, які тут мешкали, спілкувалась з подругами. І така коротка пам'ять... Я навмисно відправляла фото тих місць, які вона не могла не бачити в минулі відвідування. Потім на мої прямі питання щодо її позиції відповіла - я в цьому не розбираюсь. Тобто у нас спецоперація і все добре, пропаганда зробила свою справу.

Я розірвала всі стосунки з цією людиною, котра в важкий для її Батьківщини час зрадила себе і свою землю. Це не давало мені спокою деякий час, але з'явилися проблеми виживання, потрібно було ховатись від обстрілів та думати, як вижити, як існувати в умовах війни. Два тижні я з

сином провела у підвалі школи, потім було прийнято рішення евакуюватись. Поступово прийшло усвідомлення того, що все дуже серйозно. В перші дні так хотілось сподіватись, що це якась помилка, страшний сон, хотілось заснути та прокинутись у довоєнному [МІСТО]. Але постійні обстріли, коли земля здлигалась під ногами, не давали шансу мріяти про те, що ворог припинить свою чорну справу. Навіть заснути було неможливо, був якийсь фізичний та психологічний ступор, все всередені наче залякло. Потім я дивом виїхала до [МІСТО] зі своїми тваринками і тепер з нетерпінням очікую на звістку про перемогу. А поки що намагаюсь не занурюватись в тугу за мирним життям та бути корисною. Робимо, що можемо, а буде, як буде.

COPYRIGHT:

This document is licensed CC BY-NC-ND 4.0. This material may not be redistributed for commercial purposes and may not be altered; no derivatives are permitted. If you wish to redistribute this material, attribution must be given.